

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- *заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић,*
- *пуномоћник оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић,*
- *сви оптужени,*
- *браниоци, адвокат Здравко Крстић, адвокат Игор Олујић, Војислав Вукотић, Миладин Живановић, Јасмина Живић, Бранко Лукић, Бранко Димић, Гордана Живановић, Слободан Живковић, Бранислава Фурјановић и адвокат Миодраг Планојевић.*

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је ЈАВАН.

***Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 9 часова и 43 минута
изношењем одбране оптуженог ЗОРАНА КОСИЈЕРА.***

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, можете да приђете за овај пулт и да укључите микрофон.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Дobar дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дobar дан. Господине Косијер, да ли сте ову оптужницу разумели зашто сте тужени и хоћете ли изнети Вашу одбрану?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, оптужницу сам делимично разумео, не осећам се за ништа кривим, знам да нисам починио никакво кривично дело нити ратни злочин над цивилним становништвом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја нисам сигурна да Вас сви добро чују. Ја чак мислим да је боље и да седнете да то буде спуштен тај микрофон.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Као што рекох, оптужницу сам делимично разумео, не осећам се кривим. Знам да нисам починио никакво кривично дело ратни злочин над цивилним становништвом које ми се ставља на терет у селу Ловас, никога нисам морално ни материјално оштетио,

никоме нисам нанео физички ни душевни бол, тако да то имам да кажем за почетак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спустите још мало микрофон.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Покидаћу па ћу платити. За сада за почетак толико имам да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ли износити, хоћете ли испричати овај догађај, ово што сте раније? Ви сте дали једну изјаву у присуству браниоца, у полицији 28. маја 2007. године и онда сте код истражног судије износили два пута, 30. маја 2007. године и још једном сте били нешто кратко сте износили 16. октобра 2007. године. Да ли остајете при свим тим Вашим ранијим изјавама?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, има нешто, али било би, ако Вама одговара, мени би више одговарало да одговарам на питања, него да се вратим поново на реконструкцију, ипак је прошло доста временскога периода, да не би дошло до неких разликости у изјавама, јер човек може да помисли да се нешто десило, а није се десило. Ипак је време, носи своје, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја сам Вас питала ово што сте раније изјављивали, да ли остајете при том, при Вашим изјавама?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Делимично да, али изјаве које су дате у Министарству унутрашњих послова 28.-ог приликом хапшења, има доста ствари које ја нисам изрекао, унесене су. На пример, ја сам 28.-ог на позив Министарства унутрашњих послова, Кнеза Милоша 1, одазвао се, имао сам позив у 12 сати, одазвао сам се у 10 сати. Те с обзиром, свима је познато да сам болестан, терапију сам био узео у 5 сати ујутру када сам се пробудио и кренуо за Београд. Јавио сам се у 10 сати у Министарство када сам дошао. У 12 сати ми је саопштено да не напуштам просторије Министарства, да сам лишен слободе и од значи од 5 сати до 19 часова када сам званично лишен слободе, био сам без терапије, долазило је до пада концентрације. Пар пута је господин инспектор Срђан Новковић један фин и културан господин доносио ми је воде, знао је какво је моје здравствено стање и један господин, ја не знам, он је припадник Министарства унутрашњих послова који ради за Министарство одбране, Тужилаштво за ратне злочине ваљда, он је куцао изјаву и доста ствари је убацио, чак штавише и мој бранилац је интервенисао, међутим, приликом читања изјаве, ја нисам био у стању да читам изјаву. Он ми је читао изјаву, али оно што је убацио у текст, то није прочитао. Значи једно пар пута је убацио у текст да сам ја рекао да су цивили употребљени као живи штит, што прво није тачно, нити су они икада били живи штит, а посебно да сам ја изјавио да су били живи штит.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да кренемо, хоћете ли да испричате, на који начин Ви одлазите тамо у место Ловас, у ком периоду сте боравили?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Може, није проблем. У Ловас смо 10. октобра 1991. године аутобус са добровољцима, сачекао ме на раскрсници аутопута Рума-Шабац-Београд-Нови Сад. Рума је на раскрсници тих путева и то је било негде око 14-15 часова послеподне. Отишли смо у Шид и јавили се у територијалну одбрану Шида. Тамо смо задужили СМБ униформе. Мислим, нисам сигуран, читао сам у изјавама, око оружја, да ли смо ту добили оружје или у Товарнику, биле су ове полуаутоматске пушке су у питању. И увече, увече смо отишли у Товарник. Ту смо преноћили, то је 10. октобар, да, 10. октобар и 11.-ог ујутру смо, не могу сада тачно, али негде преподне, колико ме сећање добро служи, кренули смо у село Ловас истим аутобусом. Пратило нас је ваљда, да ли борбено оклопно возило или војно, тако нешто, до релеја једнога телевизијског. Ту су били и тенкови Југословенске народне армије, јер у то време је рат већ увелико буктао око Вуковара и онда смо даље продужили аутобусом за село Ловас. Дошли смо и сместили се у задругу, директно смо ушли са аутобусом. Ту смо почели да припремамо оружје, пошто је оружје конзервирано, да извршимо деконзервирање, значи, оружја, расклопили га комплет и такав је долазак. У изјави сам дао, што не поричем никада, да сам прву ноћ, прву и једину ноћ давао стражу у задрузи. На спрату је била једна као командна, једно као командно одељење, мислим од фирме као трафика, мислим, вероватно имате представу на чега личи. Ту су били најпре цивили. Ја не знам ко је њих притворио, нисам учествовао у ослобођењу села. И до ујутру сам остао ту, пошто целу ноћ због полицијског часа није могло да се, још је неко био са мном, неки младић, али не знам да ли је из Панчева или је из неког другог места, јер ја сам једини Румљанин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете мало гласније.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Могу, рекох, ја сам једини Румљанин био међу њима, тако да, они су можда више могли мене да памте као Румљанина, него мене, мени да њих све попамтим ко је одакле. То је толико за тај период. Сутрадан смо већ били распоређени ко ће где да спава и био сам смештен у зграду где је била Дирекција, ваљда, задруга. Мислим да је стан био од неког Милоса, он је ваљда колико пратим хрватску телевизију, заступник Хрватске странке права у Хрватском сабору. Ту смо, да ли смо преноћили у тој згради. Одатле смо добили наређење да се преселимо и да Вам искрено кажем, не знам ни где смо се преселили, јер нам, да сам једно време спавао са господином Николајидисом код једнога Хрвата, да ли Сабљак, како, не знам презиме, мислим не могу,

није ме ни. Ту сам спавао, био сам једно време код Воркапића када је погинуо, код његових родитеља. Ето, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта би даље, пре те погибије Воркапића?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не знам шта Вас интересује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај догађај из оптужнице.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: А догађај из оптужнице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, због тога смо овде.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, што се тиче догађаја из, могу да погледам. Вас интересује минско поље. Што се тиче минског поља, за минско поље нисам ни знао да ће се акција било каква одржати, пошто сам Николајидис је раније изашао од тог мештанина где смо спавали. Није ни он дечко вероватно знао и ја сам остао са тим, гледао, пошто се он човек хранио од домаћих животиња, од Хрвата који су напустили своје куће и са њим сам се мало задржао, причао и када сам се вратио, већ је колона била формирана и неко ми је добацио и рекао: «Косијеру, хајде идеш са нама»: Кренуо сам, успут сам сазнао да идемо у претрес терена. И сада оно даље што стоји у изјави. Када смо дошли до детелине, спорне, нажалост, нико није имао представу шта ће се уствари одиграти на томе, да ћемо бити изложени опасности, наши животи доведени су ту у питање, јер тврдим да нико од нас учесника који смо ишли са овим мештанима није знао да је минирана детелина и волео бих да видим човека који има храброст да уђе у минско поље, а да зна да је минирано. Има, има доста овде у оптужници нејасних ствари око кретања Хрвата и између Хрвата, мештана несрпске националности, тј. и нас. Само моменат, да прочитам. Каже да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласније, гласније.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да се цивили построје у један ред, ухвате за руке и фронтално крећу. То није нико наредио, нити су се држали за руке. Разгрћући детелину лево и десно, пазите, ход, разгрћући детелину лево и десно, то је против свих медицинских закона, такав ход направити. Волео бих да видим какав је то ход. И да стану ако угледају мину, пазите, госпођо судијо, пошто су у питању потезне мине, а нико није знао да уопште постоје ту мине, он када разгрће ногом и када наиђе на потезну мину, он више нема шта да види, да стане, он је стао онда заувек и видео, мислим, тако да тужилац који је ово састављао, слабо познаје проблематику ту. За сво време, каже, сви из оружане групе кретања и да са стране по сопственој процени на безбедносној удаљености. Шта је мислио тужилац безбедносна удаљеност? Толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми овај Ваш полазак тамо, да ли сте Ви били члан Српске народне обнове тамо?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово, кажете, у Руми сте Ви сачекали, ушли у тај аутобус.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: То је на ауто-путу, то је шест километара од Руме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је то била нека јединица «Душан Силни», да ли сте Ви раније били са тим људима на неком ратишту?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: «Душан Силни», никада нисам био члан «Душана Силног», јер да би организација постојала, мора свака организација која постоји мора имати, се регистровати, ако је паравојна или војна, било каква формација, чланску карту, заставу своју. Ми ништа од тога нисмо поседовали, тако да ко је рекао да, па могли смо се звати и Царица Милица. Неко је рекао, зваћемо се «Душан Силни», «Душан Силни».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неко рекао?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, ја не знам ко је био кум тим речима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се звали «Душан Силни», ви ту добровољци који сте били тада?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Како мислите јесмо ли се звали? Нисмо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без обзира на то што нигде то није регистровано, нема никакве чланске карте, ништа, да ли сте се звали ви «Душан Силни»; да ли је неко рекао, то су добровољци одреда «Душан Силни»?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, говорили су, међутим, ја сам себе сматрао српским добровољцем који је одбранио суверенитет, територијални интегритет и уставни поредак Социјалистичке Федеративне Републике Југославије у грађанском рату између савезних снага СФРЈ против паравојних хрватских формација. А паравојне формације су Збор народне гарде, отцепљени ТО и јединице Хрватске странке права која је, носи наслеђе усташког покрета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, да ли сте се тамо Ви, да ли вас је неко називао добровољци «Душан Силни»?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, вероватно јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истражном судији сте то причали, одред «Душан Силни», спомињали какве сте униформе имали, ко је шта имао.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Имали смо СМБ униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: СМБ униформе смо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми тог дана у том аутобусу, да ли су били присутни ови људи који су данас у судници, Саша Стојановић,

да ли је био ту, да ли је био Драган Бачић ту, Јован Димитријевић, да ли сте знали те људе од раније?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Неки, пазите, с обзиром да су били у селу са мном, онда вероватно су били и у аутобусу, ја не могу никога, за никога да тврдим, можда неко је дошао сутрадан, тако да ја сада да кажем да је Саша Стојановић је дошао са мном у аутобусу 11.-ог, а он дошао 12.-ог, па да сам ја њему на терет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је Ваша странка Српска народна обнова прикупљала добровољце да иду на ратиште?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте раније пре овог догађаја, у неком саставу као добровољац ишли на ратиште?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: То већ није у оквиру оптужнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви само реците, не желим да одговорим, суд ће ценити све то.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не желим да одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не желим да на то питање одговорим, с обзиром да нема везе са овом оптужницом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, тога дана, ко Вас то позива? Ви чекате у Руми. Ко је Вама то јавио, иде се и тако даље? Да ли је то било преко странке и да ли је неко Вас позвао одређени?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Преко странке неко позвао, међутим, по изласку из затвора, са оцем мојим када сам разговарао, он се био јавио на телефон и он ми је саопштио, каже, звали су те из Српске народне обнове да ли би ишао као добровољац у Ловас. И онда сам ја рекао, ишао бих и назови их. Имао сам и број телефона, онда сам рекао, не могу да се сетим како ме је, код њих било људи који су се мењали на телефону. Сви знају како је у политичким партијама, никада не можете једног човека наћи на телефон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласније, молим Вас, гласније, слабо Вас сви чујемо.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Рекох, назвао сам их телефоном и рекао сам да ћу ићи са њима и да ме покупе на раскрсници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не чусмо ко то зове, ко?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, ко ме је звао? Звао ме је неки мушки глас, па може да се каже да ме је звао Мирко Јовић, а да је био Јанко Јанковић, када некога не видите, а само га чујеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И Ви ту улазите у тај аутобус, рекли сте стижете у Шид, тамо нисте сигурни да ли сте задужили тамо оружје или и Товарнику.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Или у Товарнику, да. Мислим да смо у Товарнику у, да је оружје у сандуцима, то ови из војске знају боље, како у сандуцима по шест пушака ваљда иде у један сандук и да смо у Товарнику у аутобус ставили сандуке са пушкама и отишли у село. Село је већ било заузето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се дешава после у месту Ловас, ко Вама тамо издаје задатке, шта су Вам рекли шта ће бити, шта ћете Ви радити у том месту?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нама је био покојни Зоран Обреновић звани «Аждаја», он је био, да кажемо, као командант и ауторитет добровољачкој јединици. Он је присуствовао, пошто је представљен тако, он је имао приступа састанцима са официрима, командом територијалне одбране. У крајњем случају ја сам само обичан војник, а војник по хијерархији, шта, он само извршава наређења која му се доделе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су били Ваши задаци, да ли сте добили неке конкретне задатке?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Имао сам задатак тај, само да, то прво вече био сам на том стражарском месту и после сам често са било ким, сада, било их је доста, који су се смењивали, патролирали, од села доле до пута Товарник-Сотин, до изласка на тај пут и према Јелашкој шуми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту ноћ када сте стражарили, кажете, ту неки заробљеници цивили. Где сте Ви то стражарили?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: У задрузи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У задрузи. Где, испред те просторије, на ком месту?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Та просторија је у хангару задруге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Унутра?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Унутра, да, има степенице и на спрату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колико је ту било људи?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Можда тридесетак, колико може да стане у, сада ја не могу тачно димензија да се сетим, али ту негде до тридесетак људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли су ти људи били Хрвати?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, вероватно јесу, ја им нисам прегледао документа, нити су мене интересовали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они били припадници неке странке?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: И то не знам, вероватно јесу, јер коме су могли да припадају, СДС нису, вероватно су били у ХДЗ-у или у Хрватској

странци права, мислим, или можда Хрватској комунистичкој партији, у то не улазим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама Зоран Обреновић рекао што ћете Ви те људе ту да чувате, о чему се ту ради?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, рекао ми је само, каже, «Косијер, идеш на стражу, остаћеш ноћас, има затворених мештана»; ваљда тако некако, у том стилу, «до ујутру», пошто је полицијски час, неће бити смене и ти и још један дечко ћете бити, каже и кажем два сата, један стражар и четири сата одмориш да, када нема никакве опасности, што се тиче ни од њих ни, ни њима од нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже Зоран Обреновић, ко је њему издао тај задатак?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, ко је њему издао тај задатак? Ја не знам ко му је издао задатак, јер он је командант, ајде да кажемо и ауторитет јединице, тако да не да нисам имао право, него једноставно ме није интересовало ко је, вероватно је од некога добио наређење да се тај задатак изврши. Да је он жив, вероватно би био он овде па би Вам он објаснио од кога је добио наређење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је био тамо неки Борисав Михајловић звани «Бата»?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, «Бата» је између Обреновића и Михајловића, долазило је до ривалитета и ко ће водити, бити командант јединице, тако да Обреновић је имао неко веће ратно искуство, Михајловић опет је био више члан Српске народне обнове, док је Обреновић био члан Српског покрета обнове и Српске добровољачке гарде, тако да је између њих двојице постојао је ривалитет и било је доста недефинисано ко је, уствари, прави командант и ја пошто сам био, кажем Вам, поново понављам, једини из Руме, да се не замерим ни једном ни другом, ја сам са оба двојицом био добар, умиљато јагње, две овце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците, колико је та јединица бројала људи?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Наша јединица? Па, ајде да узмемо неку цифру до четрдесетак људи, можда више, мање, у аутобус, ја не знам колико стане, негде око педесет, шездесет људи стане у аутобус, међутим, аутобус није био пун, тако да узмемо неку тачку на четрдесетак добровољаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте били тамо у Шиду, да ли сте сви задужили једнообразну униформу?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: СМБ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких у аутобусу који су већ имали униформе од раније?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Било је, на пример, Обреновић је имао посебну униформу од Српске добровољачке гарде, не знам, ко колико познаје каква је имала Српска добровољачка гарда Вука Драшковића униформе, јер он је, он је имао такву униформу. Углавном било је неких као из циркуса, како да Вам објасним, све шарено, знате, док се нисмо обукли у СМБ и формирали се онда као једна, једна јединица која личи на једну војну јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте да су неки Ваши другари, Јова «Брњица» и «Пљока» имали маскирне униформе?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Код Бачић Драгана сам дао изјаву да је, чини ми се да је имао униформу шарену маскирну од шаторског крила, али не са сигурношћу. Јер, знате како, доста људи има сличности и опет враћам се на дуг период који је прошао, јер ипак узмите 1991. и сада је већ 2008., малтене 2009. година, тако да човек заборави и на неке лепше ствари које су му се десиле у животу, а не да памтим шта су Бачић или Јоца имали на себи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а какву је Јоца имао униформу? Истражном судији сте рекли маскирну.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, онда је вероватно, ако сам рекао да је имао маскирну, јер у међувремену било је и маскирних униформи, пазите, сви су тежили да имају маскирне униформе. И сада можда је добио, јер униформа као униформа подразумева се да је комплетирана. Ако је имао само шарену кошуљу, а СМБ панталоне, то није маскирна униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас је истражни судија питао, «А «Пљока», па Ви кажете: «И «Пљока» је имао, њих десетак из одреда «Душан Силни» су имали ове маскирне униформе, а остали су задужили СМБ».

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тако било?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, вероватно је тако било, да узмемо, хајде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после кажете да баш нисте сигурни за «Пљоку» да је тај комбинезон био?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да, стојим децидно да за њега нисам сигуран, јер чак, штавише, мислим да је он, да је он задужио, да сам га виђао доста пута у цивилној униформи, у цивилној гардероби, мислим, мада и то није сигурно, пошто доста је времена иза нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте тих дана док Ви боравите, кажете, Ваши задаци су били тај први дан стражарите, а после тога неко патролирање?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте виђали неке цивиле у месту Ловас, сем онога дана што сте видели, да су ови били заробљени?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, виђао сам, ишли су нормално, у селу је било посла, кроз пар дана је почело нормално да функционише, радила је продавница, не знам још, људи су се хранили, излазили су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било нешто необично на тим људима, да имају неке беле траке на рукама или?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Беле траке на рукама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, на надлактици руке да имају неке беле траке.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, није ми познато, али знам да су припадници добровољачких одреда и Југословенске народне армије у ослобађањима увек стављали траке ради распознавања, а код мештана баш нисам то запазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте приметили у неким кућама истакнуте неке беле?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Приликом уласка у село из аутобуса, да. Када смо улазили у село, ја сам стекао утисак да су се они одмах предали, чим су истакли беле заставе, тако да не знам који је био разлог тих белих чаршафа, јер интересантно да су и на хрватским и на српским кућама биле беле заставе, па сам онда довео онако сам себе у питање, ко се коме овде предао, да ли Срби Хрватима или Хрвати Србима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ово оружје које нисте сигурни где сте задужили, да ли су сви имали исто оружје или је ту било разног оружја?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ми добровољци смо имали сви исто оружје, полуаутоматске пушке у чији сандук стане десет метака, то је калибар 7,62 мм.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Ваш Борисав «Бата» Михајловић на записнику из истраге од 16. новембра 2007. године тврди да сте задужили поједини и аутоматске пушке?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Могуће да је он задужио као командант, али што се тиче војника директно, сви смо имали полуаутоматске пушке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми тог дана када сте то били у дворишту задруге.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Само моменат, војска је доста штедела што се тиче оружје, тако да је добровољцима давала полуаутоматске пушке, а аутоматске пушке су задржавали за себе и попуњавање својих јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, тог дана и наредних дана, до када Ви боравите у месту Ловас? Не морате прецизно датум, него, оквирно, десет дана, петнаест?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: После минског поља, ја мислим да је, да сам дочекао новембар месец у селу, то је било октобра, почетком новембра да сам напустио село Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тог дана и наредних дана, до тог догађаја који се десио на том минском пољу, да ли је било неке пуцњаве, са обода села да неко угрожава село?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Било је даноноћно, уствари не даноноћно, сваке ноћи је из околине села пуцано на војску из снајпера и једино то. У току дана се ништа није дешавало, само сваку, редовно сваку ноћ је пуцано, зато је вероватно дошло до наредбе неке да се изврши претрес околине терена, околине села. Чак, штавише, ја сам једанпут после овог дешавања, са нека два добровољца, сада не могу да се сетим, остао сам у шуми Јелаш и мештани знају где је био један леп Ловачки дом, пошто сам и раније ишао тамо, пре рата још. И дошли смо до тог Ловачког дома да видимо, нашли смо нешто чаура, 7,9 калибра и 7,62 НАТО, тако да индикација је да је из тог правца пуцано на село. Међутим, опет да се вратимо на ово, онај ко је пуцао у то време, сматрам да хрватске паравојне формације нису имале снагу ни моћ да поврате село под своју контролу, јер ипак је ту било јако пуно војске и велика концентрација, с обзиром да је рат, кретао се у правцу Винковаца и Вуковара, учешће Новосадског корпуса са десне стране Дунава, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, овог дана када крећете у ту акцију, да ли је та акција била због тога?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Вероватно је због тога била и не видим други разлог због чега би била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама Зоран Обреновић или Борисав «Бата» Михајловић нешто рекао у вези чега Ви то идете тамо?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ништа нису, нико ми ништа није предочио. На почетку сам рекао да сам ја касније стигао већ када је колона кренула и неко ми је из колоне рекао ко ме је познавао, каже, «Косијер, хајде»; тако да сам ја у колони, само моменат један, у колони према, како смо се кретали, налазио сам се негде на почетку треће трећине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истражном судији сте рекли 30. маја 2007. године, на страни 5, «водили смо их у правцу кукуруза и винограда одакле се отвара ватра».

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сачекајте.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Може, бићу паметан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас не прекидам, немојте ни Ви мене.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Важи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Одакле се отварала ватра константно на положај Југословенске народне армије и ишли су са намером да те своје, да ли комшије или родбину, ко је кога знао, да иде напред и да вичу, да се предају војсци Југословенске народне армије, да је у селу све у реду и мирно». То причате о овим цивилима који су вођени тамо.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: То сам дао код истражног судије изјаву, јел тако? Та се изјава базира на изјави сведока, уствари, да ли су сведоци или шта, од 1998. године на хрватској телевизији је била емисија, тада сам први пут и сазнао да је Хрватска заинтересована за село Ловас. И онда је неко од мештана, мислим, не знам ни румске Хрвате, а не њихове по именима, ко је био и то је описао као да су викали и да су разгртали ногама, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што Ви базирате Вашу изјаву, Ви тамо били на месту, ишли и сада Ви базирате изјаву на изјави неког Хрвата, мештанина преко телевизије. Како то?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ево како, знате како, ишао сам на ту солуцију да се нешто и њима поверује. Знате како је Гебл рекао, сто пута изречена лаж постане истина, то сам им онда поверовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се, немојте да гледате у адвоката Крстића, немате потребе, са мном разговарате. Зашто гледате у њега?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Приговор, оваква инсинуација не може да прође без моје примедбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте добили реч, нисте добили реч.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али Ви сте ме поменули.

Опомиње се адвокат Здравко Крстић да не узима реч без одобрења председника већа.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Могу ли да добијем реч?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да добијете, јер сте је узели када нисте ни добили.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније ћете добити.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ја се извињавам, али ја сам био пар пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласније мало.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Извињавам се, али пар пута сам погледао и у господина тужиоца, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гледајте у мене, па са мном разговарате, нема потребе да гледате лево, десно.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево са мном разговарате, гледајте у мене.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добро, можемо да наставимо.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја изгледа служим за то, да ме увалите.

Поново се опомиње адвокат Здравко Крстић под претњом новчаног кажњавања да не додацује са места на којем седи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате објашњење, ово сам Вас питала, зашто ви који сте тамо били све то, сада дајете изјаву истражном судији везано за ту акцију зашто идете, кажете, чуо на телевизији тамо нешто прича неки Хрват мештанин. Да ли имате објашњење за то?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, рекао сам Вам сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су као сто пута понављане лажи, истина. Сада Ви знате да је то лаж, па сада лажете истражног судију, да ли је тако, да ли је то објашњење?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, него су ме убедили да је то истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, пре тог поласка, да ли сте Ви били у задрузи, пре поласка у ту акцију?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, не, рекао сам да сам закаснио, већ је колона била формирана и кренула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, где сте Ви тачно се прикључили тој колони?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Где сам се прикључио? Па, прикључио сам се колони, још није изашла из села, ја сам стигао, па сам био малтене на зачељу колоне и онда сам кренуо напред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где на изласку из села, где тачно?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, ја не знам колико, нажалост, немам овде карту села да, када се од задруге крене, иде се лево, где има низбрдица и доле се излази из села. Значи ту негде где је била ја мислим команда, да сам ту, да сам већ променио место моје, да сам отишао мало напред, значи према половини, али још мало назад, негде, отприлике, да кажем, почетком треће трећине колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, каква је то команда била, где је то?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: То је била команда војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, у селу, у центру села?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: У центру села, прекопута зграде задруге ове, Дирекције њихове, ту где сам рекао да сам прву ноћ преноћио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та стамбена зграда, у том стану Миласа, па прекопута је била та команда?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. На којој удаљености од те команде се Ви прикључујете тој некој колони и опишите нам каква је то колона, ко је ту био, да ли је било ту војске, колико је било цивила, опишите нам мало то детаљније?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, ја нисам бројао цивиле, али ни војнике, али с обзиром да овде у оптужници стоји да је двадесет погинуло, не знам колико их је рањено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате то што постоји у оптужници. Ви причајте оно што је Вама познато.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Пазите, ја сам у изјави дао да их је било од четрдесет до шездесет. Значи, при тој изјави стојим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Четрдесет до шездесет, кога?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Од четрдесет до шездесет цивила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте видели Ви те људе да ли је неко од њих повређен, да ли је неко крварио, да ли се тешко крећу?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: На никоме нисам приметио, једино што сам дао изјаву и у Руми припадницима Министарства унутрашњих послова који су ме 1996. године у новембру месецу први пут контактирали, да је приликом кретања колоне, један цивил убијен, то је негде, мислим да нисмо стигли још, били смо близу, можда је близу ове детелине. Сада из ког разлога и шта је било у питању, чуо сам пуцањ и окренуо сам се и неко је рекао, каже, «уби човека». Нисам питао ни због чега, јер гледао сам да се што пре удаљим са тог места, знајући да није добро бити на том месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било ту припадника војске, мислим на ове што су обучени у униформе ЈНА?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Било је припадника ЈНА, било је разних војски, била је једна јединица за коју није утврђено ни до дан-данас ни коме припадају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само немојте овако микрофон, пошто иначе тихо причате.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Било је, била је Југословенска народна армија и била је нека јединица са посебним униформама за коју до дан-данас, барем ми нисмо сазнали ни коме припадају, ни ко су они, једноставно после свих тих дешавања, су нестали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нисте причали ни истражном судији ни у полицији. Откуд?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, нико ме није ни питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вас ни ја питала.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, питали су ме, да ли је било војске. Ако су у униформи, они су војници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вас питала за неке посебне, то нисте спомињали до сада. Одакле сада ти посебни неки се појавише?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, госпођо, оружане снаге Југославије, оне су разврстане у четири категорије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, те неке теорије не морате сада. Реците ми, како су били распоређени цивили, како војници?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Цивили када смо ушли у детелину или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У току кретања?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: У току кретања? Овако, јел слободно да Вам покажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ово је то спорно минско поље. Ово је излазак из села. Они су били са десне стране, ми са леве стране. Ово је иначе са интернета «Гугла».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте, значи, били са њихове леве стране?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Са њихове леве стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било, да ли су цивили били у једној колони, у две колоне?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: У једној колони, били смо један поред другог, ја са леве стране, један од Хрвата, са десне стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, са десне стране цивила, да ли је било неке војске?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: По мом сећању није било, било је само они и ми, са леве стране ми, са десне они, а овде сам негде прочитао у оптужници да је ту мешано, они лево, ми десно, па они десно, ми лево, испада као да смо се играли школице лево-десно. Мислим, није ми јасно било то никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било ту неког бацања неких бомби успут, неке пуцњаве?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, не, осим овог инцидента што сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели Ви то ко уби тог човека?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нисам видео, али видео сам само човека где оно не целога, пошто је колона иза мене већ прошла, када сам се окренуо, видео сам да човек лежи и неко је рекао, «терај напред»: Нисам се баш распитивао ни због чега је. После сам тек сазнао да су имали неку

расправу, шта ли, овај да није хтео да иде, шта ли, мислим, не треба се базирати на ове речи које сам Вам сада рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био на челу те колоне?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: На челу колоне, ко је водио колону? Па, то се увек поставља питање ко је водио колону. Колону је морао да води неко ко познаје терен. Ја нисам могао са мога места где се налазимо, да видим ко је водио колону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели, какву је униформу имао?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, ако нисам видео ко је водио колону, нисам могао да видим ни какву је униформу имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели када сте дошли до тог места, ко је рекао да се уђе у ту детелину?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни то видели?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте чули у току кретања да неко издаје неке команде?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нисам чуо, али ми је било, сада када сам ухапшен 28. маја прошле године, у изјавама које сам давао у Руми и овде у Министарству унутрашњих послова, да идемо у претрес винограда и тако стоји, тако сте ми малопре прочитали. Међутим, успоставило се да уопште у, на овоме терену, иза ове детелине, нема никаквих винограда. Тако да не, успут сам чуо да идемо у претрес винограда. Међутим, друга је колона отишла у претрес винограда и не знам, неке њиве, како они то називају, Бадњевица и остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, где сте Ви пошли тада, где сте пошли тог дана Ви?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Пошао сам са овим људима у претрес терена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У претрес терена?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то рекао да идете у претрес терена?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, ко ми је, рекао сам да ми је неко од добровољаца рекао, «Косијеру»; пошто сам закаснио и рекао ми, «Косијеру, ајде идеш са нама» и успут када сам се пробијао напред, мислим да, рекао сам где сам се налазио и успут сам питао некога где идемо, каже, идемо у претрес овамо, у претрес овамо терена. И онда схватио сам да је претрес уствари због те ноћне пуцњаве која се одвија сваког дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то рекао, ко од добровољаца?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, ко је све био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласније молим Вас, нико Вас овде не чује.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не могу да се сетим ко ми је то рекао, било је, кажем, било је добровољаца које данас да их видим, не могу да се сетим, нити могу, нити да им попамтим имена, нити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било то људи из те Ваше јединице у тој акцији који су кренули?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, с обзиром на сазнање после свега овога, да је, да су биле две колоне, значи, акција се одвијала у два смера, значи да су учествовали сви добровољци, једни су ишли, нажалост, на ову детелину, а други су отишли на ову другу страну. На крају, вероватно нису сви учествовали тог дана у претресу околине села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био из Ваше јединице са Вама у овој акцији?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, ко је био? Био је, овако, био сам ја, био је Саша Стојановић, био је Драган Бачић, то знам из оптужнице, знам да је био, овај, Мија Пејовић, јел Пејовић, како му је презиме, онда Слободан Хрњачки, Јован Димитријевић, да ли је још неко био, пазите, у селу је било још добровољаца који нису нама припадали, па је било добровољаца, само да неке ствари разјаснимо, било је добровољаца који су учествовали у ослобођењу села, а нису припадници, ајде да кажемо, тако самозваног «Душан Силни» одреда, како је овде дефинисан, него су припадали неким другим добровољачким јединицама, тако да те људе нисам ни знао, нити сам са њима имао контакта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били они у тој акцији?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, било је непознатих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких из Панчева, да су били и да сте их знали?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Из Панчева, па, ако су тог дана били Панчевци у селу, а вероватно су били, значи да је неко био од њих. Међутим, од Панчеваца никога нисам био малтене ни упознао. Једино мислим да ли сам раније једном приликом на неком састанку упознао овог Горана Стојковића, али он дечко није био у селу у Ловасу. Он је Панчевац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се дешава, Ви идете у неки претрес терена?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да, идемо у претрес терена и ту када смо дошли на ову детелину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, где сада иду ти цивили, где ће они?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: То ја не знам где иду, али сматрао сам да иду са нама да нам покажу пут, мислим, јер моје није било да се ја распитивам где они иду и шта ће они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ће вам четрдесет до шездесет људи да показују пут?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, мени нису требали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, Ви сте кренули. Да ли је Вама познато да цивили не смеју да се воде ни у какве акције претреса терена, да је то нешто недозвољено?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Није ми то познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се десило, зашто се улази у ту детелину, да ли неко рече?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Није, није нико рекао, али с обзиром да је овамо Јелашка шума и да се са те Јелашке шуме пуцало, сматрао сам да идемо у правцу Јелашке шуме и да због тога силазимо и да ћемо тамо да идемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из тог правца се пуцало?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сада водите цивили на правац на који се пуцало, из ког се пуцало?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: То ја не знам, нисам их ја водио, ни бирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али Ви сте ту присутни, учесник сте тога, значи, Ви водите цивили на неки правац из ког се пуцало, за које сте раније чули да се пуцало? Где ћете сада са тим људима цивилима?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, госпођо, они су пуцали по мојој домовини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, ником ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је пуцао, ови људи, ови цивили?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не знам ко је пуцао, али увек су, интересантно је да у том грађанском рату, не знам, да пуцају и онда када се село заузме, сада причам овако причу, када се село заузме, онда су сви цивили. Међитим, шта је био проблем и тада? Што Југословенска народна армија, Савезни и Републички СУП, тада је био још СУП, добровољци они су били униформисани, а хрватске паравојне формације, оне нису, једино је Збор народне гарде имао нешто униформи и сада у пружању отпора при стављању под контролу дела територије коју су они држали, сви пуцају и онда када савезне снаге уђу у место или село, онда су сви одједанпут цивили. Убију две хиљаде младића у ослобађању села и онда су одједанпут цивили и нико није крив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а када уђосте у ту детелину, шта се ту дешава?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Е ту се дешава да смо кренули и дошло је до једне експлозије, неко је нагазио на нагазну мину. Том приликом су неки

добровољци рањени, дошло је до хаотичног стања, што је сасвим и подразумевљиво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пре те ситуације, опишите ми, по тој детелини, да ли се ту неко кретао, ко се кретао, где сте Ви били, где су били ови људи које спомињете да их знате, мало детаљније тај део?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Кажем, ја сам био, описао сам да не морам поново да се враћам где сам био. Неки су били напред, мислим да је и Зоран Обреновић, сада време је прошло, али оно кроз маглу, пошто је он био специфичан, ћелав и са униформом какву сам описао да је имао, да је он био на путу, што ми је било у том тренутку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласније мало, не чујем, притворите овај прозор.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Кажем, мислим да је Зоран Обреновић био на овом асфалтном путу, с обзиром да је препознатљив по своме изгледу и униформи коју је носио, а било ми је сасвим логично да не иде директно са нама, јер ипак командант као командант, он мора да има неки, да кажемо, команду на његово место, да надгледа војску, па сам сматрао, рекох можда он стоји горе да види да ли смо изложени опасности или, јер сумњам да би нас гурнуо у нешто, у неку безизлазну ситуацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То овај покојни Зоран Обреновић, звани «Аждаја»?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стајао је на асфалтном путу?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, пазите, све је то, госпођо, кроз маглу сећања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта Ви радите?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ја конкретно идем за овима мештанима, био сам на удаљености од три до пет метара, први који је био испред мене. Ништа, једноставно кретали се. Када је дошло до прве експлозије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Три до пет метара, да ли се ти цивили крећу у неком правцу, где иду они?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, ишли смо овамо, овако смо некако ушли у ту детелину, овде има летњи пут, овде има летњи пут, видите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: И ту смо тако улазили. Ја код прве експлозије, ја сам се налазио овде већ негде близу куруза, видите, овде се завршава њива, значи ово је траг од друге културе која је посејана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се они крећу, да ли су леђима окренути асфалтном путу?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Окренути су леђима, па да, али и ми смо исто окренути леђима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли се они крећу тамо у неком правцу, у правцу неких, да ли је било тамо неких силоса, неких кукуруза, нечега?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, знате како, то није био неки координисан, колико се ја сећам и координисано кретање, јер ако сам ја био овде, на зачељу, нека види и господин тужилац да, ако сам ја био овде на, овако негде и сада када смо силазили, ишли смо овако, тако да сам ја ту негде био код прве експлозије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, крећете се под правим углом у односу на асфалтни пут?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има тамо на крају те ливаде, да ли је био неки кукуруз?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који пут цивили су прошли?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: До прве експлозије или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Укупно, колико су прошли до?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ево, сада ћу Вам рећи. Њих је неколико дошло до куруза када је дошло до прве експлозије. Међу њима сам и ја стигао до малтене, не скроз, али на једно десетак метара до куруза, када је дошло до прве експлозије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они били сви у једном строју, цивили?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Били су, само што између опет, пошто то није била неко координисано кретање, тако да је било и простора између њих и нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћемо да направимо паузу, добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 10 часова и 50 минута, јер је током претреса позлило оптуженом Драгану Бачићу.

Претрес ће се наставити у 11 часова и 15 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, с обзиром да је здравствена служба суда констатовала да је због повишеног крвног притиска 170/100 и да је позлило оптуженом Драгану Бачићу и да је упућен у Ургентни центар, пошто ионако у понедељак имамо претрес, сада ћемо да прекинемо и да одложимо за понедељак. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само да Вам предам оно што сте наложили Тужилаштву да се уради до петка, па ево на главном претресу предајем.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се због одсутности оптуженог Драгана Бачића ПРЕКИДА и биће настављен дана:

***20. октобра 2008. године,
са почетком у 9 часова и 30 минута.***

Заменик тужлиоца је предао суду списак оштећених, односно прецизиран доказни предлог, тачке 3. образложења оптужнице, са именима, презименима и адресама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ископираћемо један примерак, пошто је то иначе требало да буде у оптужници, па ћемо свима доставити, то је родбина ових погинулих описаних у оптужници.

Довршено у 11 часова и 40 минута.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА